

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 25 ΙΟΥΛΙΟΥ 1903

APIO. 30

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 3
διὰ τὸν κατώτερον κληρὸν καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 23

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιεραμματοῦς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντής καὶ οὐνεάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ νέος πάππς Πῖτος ὁ Ι' — Ἑκκλησιαστικά χρονικά —
Ἐντυπώσεις ἐκ τῆς περὶ τῆς ἐνώσεως τελευταίας πατριαρχικῆς
καὶ συνοδικῆς πρὸς τὰς ὀρθοδόξους αὐτοκεφάλους ἐκκλησίας ἐπι-
στολῆς.—Σχέσις τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας πρὸς τὴν Καινὴν
Διαθήκην καὶ ἡ σημασία αὐτῆς ἐν τῷ ἰσχυρισμῷ.—Παράρ-
τημα: Ἐυαγγελικά διδάγματα).

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΠΑΣ ΠΙΟΣ Ο Ι΄.

Τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ, 22 ἰσταμένου, κατὰ τὴν
 πρωϊνὴν ψηφοφορίαν τοῦ ἱεροσυνεδρίου τῶν
 καρδινάλιων, ἀνεδείχθη πάπας τῆς Ἐκκλησίας
 τῆς παλαιᾶς Ρώμης, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πῖος ὁ Δέκα
 τος, διὰ ψήφων 50 ἐπὶ 62 ψηφοφορούντων ὁ
 καρδινάλιος ἀρχιεπίσκοπος Βενετίας Ἰωσήφ
 Σάρτος. Τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ἀνήγγειλε γεγονυία
 τῇ φωνῇ, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Βιτικανοῦ τοῦ
 προσβλέποντος εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἀγίου Πέ-
 τρου, ὁ καρδινάλιος ἀρχιδιάκονος τῆς Ρωμαϊκῆς
 Ἐκκλησίας διὰ τοῦ καθιερωμένου τύπου ἔχοντος
 ὡς ἀκολουθῶς: Annuntio vobis gaudium ma-
 gnum. Habemus Pontificem Eminentissim-
 um et Reverendissimum Dominum cardi-
 nalem Iosephum Sartum qui sibi nomen ele-
 git Pius Decimus ut in posterum vocetur.
 (εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην. Ἐχομεν
 ποντίφικα τὸν ὑψηλοπανιερώτατον κύριον καρδι-
 νάλιον Ἰωσήφ Σάρτον, ἀναλαμβάνοντα τὸ ὄνομα
 Πῖος ὁ Δέκατος, δι' οὗ θέλει καλεῖσθαι τοῦντεῦ-
 θεν). Μετ' οὗ πολὺ δὲ καὶ ὁ νέος πάπας ἐμφα-

νισθεῖς, ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ πρὸς τὸν ναὸν ἐξώ-
στου, νῦνλόγησε τὸ συρρεῦσαν πλῆθος.

Ὁ νέος πάπας ἐγεννήθη ἐν τῇ πολίχνῃ Rieze τῆς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίας ἐκκλησ. ἐπαρχίας Treviso ἐξ ἀφανῶν γονέων τῇ 2 ἰουνίου 1835, μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τῆς Παδούνης ἐχρημάτισε κατ' ἀρχὰς μὲν καθηγητῆς ἐν τῇ αὐτῇ σχολῇ, εἴτα δὲ ἀλληλοδιαδόχως ἐφημέριος ἐνοριῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη μέχρι τοῦ 1875, γραμματεὺς τῆς ἐπαρχίας Treviso, πρωτοσύγκελλος αὐτῆς, ἐξ ἧς θέσεως προήχθη εἰς ἐπίσκοπον Μαντούνης. Ἀνυψωθείς ὑπὸ τοῦ πάπα Λέοντος τοῦ ΙΓ' εἰς τὸ καρδιναλικὸν ἀξίωμα τῷ 1893, διωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ μετὰ διετίαν ἀρχιεπίσκοπος Βενετίας. Ὁ διορισμὸς οὗτος προῦκάλεσε σύγκρουσιν μετὰ τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως διεκδικούσης τὸ δικαίωμα τῆς ὑποδείξεως τοῦ ἀρχιεπισκόπου Βενετίας, ὡς κληρονόμου τῆς Βενετικῆς δημοκρατίας, ἥτις ἐκέκτητο τὸ δικαίωμα τοῦτο καὶ ἀρνούμενης νὰ παραχωρήσῃ τὰς προσόδους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅς διαχειρίζονται ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὴν χρείαν τῶν ἀρχιερατικῶν ἐδρῶν κυβερνητικοὶ οἰκονομικοὶ ἐπίτροποι· ἀλλ' ἡ δεξιότης τοῦ Λέοντος ἐξωμάλυνε τὸ πρᾶγμα λαβούσης τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀναγνώρισεως τοῦ ἀρχιεπισκόπου, τὴν ἀντικατάστασιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου Γάλλων ἱεραποστόλων δι' Ἰταλῶν.

Ὁ καρδινάλιος Σάρτο, ἀφιερωθείς αποκλειστι-

κῶς εἰς τὰ ποιμαντορικά του καθήκοντα, οὐδέποτε ἀνεμίχθη εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν, ἀποφεύγων τὸν θόρυβον καὶ τὰς ἐπιδεικτικὰς, σπανιώτατα δὲ μεταβαίνων εἰς Ρώμην· ὡς ἐκ τῆς συνετῆς δὲ, μετριοφρονος καὶ συνδιαλλακτικῆς πολιτείας του ἔχαιρεν ἀμέριστον τὴν ἀγάπην τοῦ ποιμνίου του καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς Πολιτείας. Διὸ καὶ ἡ ἐπὶ τὸν παπικὸν θρόνον ἀνάρρησις του, ὡς ἄσχετος πάσης πολιτικῆς καὶ κομματικῆς ἀποχρώσεως, ἐκρίθη ἐν γένει λίαν εὐμενῶς ὑπὸ τῆς δημοσίας γνώμης.

ΣΗΜ. Οἱ ἀρχιεπίσκοποι τῆς Βενετίας φέρουσι τὸν τίτλον πατριάρχου. Ὁ τίτλος οὗτος, ἀπλῶς τιμητικὸς ὢν καὶ οὐδεμίαν συναπαγόμενος ἐξουσίαν ἢ δικαιοδοσίαν ὑπερτέραν τῆς τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐπεβραβεύθη τοῖς ἀρχιεπισκόποις τῆς Βενετίας ὑπὸ τοῦ πάπα Νικολάου τοῦ Ε' (παπεύσαντος ἀπὸ τοῦ 1447—1455), εἰς ἐνδειξιν τῆς ἀγάπης καὶ ὑπολήψεώς του πρὸς τὸν τότε ἐπίσκοπον Βενετίας Λαυρέντιον Ἰουστινιάνην, μεθ' οὗ ἐχρημάτισε συμμοναστῆς ἐν τῇ παρὰ τὴν Βενετίαν, ἐπὶ τῆς νήσου Ἀλγας, μονῇ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Τὸν τιμητικὸν δὲ τίτλον τοῦ πατριάρχου ἀπένειμαν οἱ πάπαι καὶ τοῖς ἐπισκόποις Λισσαβώνας τῆς Πορτογαλλίας, καθὼς καὶ τοῖς τῶν δυτικῶν Ἰνδιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ νόσημα τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.—Ἡ ἐγχειρήσις.—Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, καίπερ ἄριστα, τῷ Θεῷ χάρις, ἔχων τὴν ὑγίειαν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κατὰ τὰς διὰ τῆς ἀμάξης ἐξόδους αὐτοῦ, ἠσθάνετο ἀνωδύνους τινὰς ὡς ἐκ τῶν ταραντεύσεων τῆς ἀμάξης ἐνδείξεις λιθιάσεως τῆς κύστεως. Ἀλλὰ μὴ διδοὺς προσοχὴν πολλὴν εἰς τὰ περὶ τῆς ὑγείας αὐτοῦ, ἀπέκρουε τὰς συνεχῶς ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου διδάκτορος κ. Ἀλεξάνδρου Μελαχροίνου γινόμενας συστάσεις καὶ τὰς προηγουμένως ὑποβαλλομένας τοιαύτας ὑπὸ τοῦ διδάκτορος κ. Μιχαὴλ Ψαλλίδα, ὃς καὶ πρῶτος ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. μετὰ τὴν ἐξ Ἀγίου Ὁρους αἰσίαν ἀφίξιν καὶ ἐπέμενε συνιστῶν ἐπείγουσαν καὶ ἀναγκαίαν θεραπείαν. Ἀλλ' ἵνα μὴ τὸ πρᾶγμα καταστῇ ὀχληρότερον καὶ ἐπιπονώτερον εἰς τὴν ἱασιν, ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ ἐξοχ. ἱατροῦ κ. Μ. Ψαλλίδα, ὃς μετὰ τοῦ ἐξοχ. κ. Μελαχροίνου πειστικῶς ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην τῆς θεραπείας, πρὸς πρόληψιν μειζόνων κακῶν. Τὸ αὐτὸ ὑπέ-

δειξαν αὖθις οἱ τρεῖς ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐξοχ. κ. Ἀλεξ. Καμπούρογλου, ὑφ' ὧν ἀπεφασίσθη καὶ ἡ γενομένη ἐπιτυχῶς, τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν, ἐργασία τῆς ἐγχειρήσεως, ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς 10 1/2 τῆς πρωίας καὶ διαρκέσασα μέχρι τῆς 1 1/2 τῆς μεσημβρίας. Οἱ εἰς τὸ ἔργον ὅλον τῆς ἐγχειρητικῆς ἐργασίας μετὰ προσοχῆς καὶ σπουδῆς ἐπιδοθέντες, πρωτοστατοῦντος αὐτῆς, ἔνεκα προτεραιότητος ἐν τῇ γνωμοδοτήσει, τοῦ κ. Μ. Ψαλλίδα, διδάκτορες κκ. Ἀλέξανδρος Καμπούρογλους, Ἀλέξανδρος Μελαχροίνος, Θωμᾶς Σγουρδαῖος, Ἀλέξανδρος Σπανούδης καὶ Στυλιανὸς Σαράντης ἐξετέλεσαν τὴν λιθοτομίαν καὶ τὰ συναπαιτούμενα μετὰ προσοχῆς ἐπαινετῆς καὶ ἀξίας πολλῶν συστάσεων καὶ εὐχαριστιῶν· σὺν ταῖς ἐκφραζομέναις δὲ ταύταις εὐχαριστίαις τοῖς ἐξοχ. ἱατροῖς, ἐνετάλημεν ἵνα διατυπώσωμεν ὧδε λίαν θερμὰς πατρικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας πᾶσι τοῖς ὁμογενέσι καὶ ὀρθοδόξοις τοῖς ἐγγύθεν τε καὶ μακρόθεν ἐθελαγάθως ἐπιδείξασιν στοργὴν νήϊκὴν εὐλαβῇ πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπὶ τῷ νοσήματι, καὶ διαφοροτρόπως ἐκδηλώσασιν τὸ φιλόστοργον αἶσθημα.

Ἡ Α. Α. Μ. συγχρόνως καὶ κατὰ τὴν ἀνεξάντλητον εὐμενὴ διάθεσιν Αὐτοῦ, τὴν πάντοτε εὐκαίρως ἐνδεικνυμένην, νῦν δόκνησε καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῆς ἀσθενείας τῆς Α. Θ. Π. ἵνα διατρανώσῃ τὴν ὑψηλὴν καὶ βασιλικῶς ἀγαθοποιὸν εὐνοίαν Αὐτοῦ πέμπων διὰ τῆς Α. Ἐξ. τοῦ Ἀλῆ Ζεβάτ βέν αυτοκρατορικὸν δῶρον 100 λιρῶν ὀθωμανικῶν, διὸ καὶ ἰδιαζόντως ἐξεδηλώθη ἡ καὶ ἐπὶ τούτῳ ζωνρὰ καὶ ἐγκάρδιος εὐγνωμοσύνη τῆς Α. Θ. Π. διὰ τοῦ ἐξοχ. αυτοκρατορικοῦ ἀπεσταλμένου.—Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐγχειρήσεως, σάββατον, πρὸς τὸ ἑσπέρας ἡ Α. Ἐξ. ὁ Ἀλῆ Ζεβάτ βέν, γραμματεὺς τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, προσελθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διεδίδασε τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχει, καλῶς ἔχοντι τὴν ὑγίειαν, ὑψηλῆς αυτοκρατορικῆς χάριτος ἐνδείξεις πλήρεις βασιλικῆς εὐμενείας λόγους, προσόντα ἰδιαζόντως χαρακτηρίζοντα τὴν Α. Α. Μ. τὸν λαοφίλητον καὶ μεγάλθυμον αὐτοκράτορα καὶ Σουλτάνον ἡμῶν, Οὐτίνος ἡ φιланθρωπία καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν πασχόντων μέριμνα, ἀπαράμιλλος οὔσα, ἐνδείκνυσιν τὴν Α. Α. Μ. ὡς ἄγγελον παρηγορίας τῶν τεθλιμμένων. Ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συγκεκινημένος ἐν ἀληθείᾳ ἐκ τῶν βαρυστημάτων τούτων ἐνδείξεων

τῆς ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας, τῆς ἀντανακλώσεως ἐφ' ὅλον τὸ ἡμέτερον γένος καὶ τὴν ἱεραρχίαν, θερμῶς νύχαρίσθησεν τῇ Α. Α. Μεγαλειότητι ἐπὶ ταῖς ὑψηλαῖς καὶ ἐξόχοις ταύταις τιμαῖς, μάλιστα δὲ διὰ τὸ φιλόανθρωπον καὶ τὸ τῆς στοργῆς ἐνδιαφέρον, δεηθεὶς τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς αὐτοκρατορικῆς ὑγιείας καὶ τῆς ἐν πᾶσι τοῖς βασιλικοῖς ἔργοις εὐδαιμονίας.

Ἐνδείξεις φιλαδελφίας καὶ τιμῆς καὶ σεβασμοῦ.—Τῷ σαββάτῳ, τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐργαζομένης κατῆλθεν ὁ προεδρεύσας σεβασμ. γέρον **Ἐφῆσου**, ἐντολῇ συνοδικῇ, καὶ διεβίβασεν τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ τὰς φιλαδέλφους συγχαρητικὰς εὐχὰς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἱατρικῆς ἐπεμβάσεως καὶ τὴν διάπυρον εὐχὴν ὑπὲρ τῆς ὑγιείας Αὐτῆς. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ. πατριάρχης ἐνωτισθεὶς μετὰ συγκινήσεως τῶν ζωντῶν τῆς φιλαδελφίας δειγμάτων τῶν ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνόδου νύχαρίσθησεν θερμότατα αὐτῇ καὶ πύξαιτο συγκεκινημένος ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Γένους καὶ τῆς σεβαστῆς ἱεραρχίας. — Ἐπίσης ἐκ μέρους τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς ὑπὲρ τῆς πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγιείας τῆς Α. Θ. Π. ὑπέβαλεν ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ σεβ. προέδρου μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κ. Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ ἐκ τῶν συμβούλων ἐξ. Κοσμᾶ πασᾶ, ἀντιναύαρχου. — Οἱ ἐξ. ὑπουργοὶ τοῦ κράτους διηρώτησαν τὰ κατὰ τὴν ὑγείαν τῆς Α. Θ. Π. δι' ἰδίων ἀπεσταλμένων, ὁ μακαριώτατος πατριάρχης πρῶν **Ἱεροσολύμων** κ. Νικόδημος, καθὼς καὶ οἱ μακαρ. πατριάρχαι τῶν ἀνατολικῶν καὶ τῶν μετὰ τῆς Ρώμης ἠνωμένων ἀρμενίων. ὁ σοφολογ, ἀρχιεραδίνος, ὁ ἐπίτροπος τοῦ μακαρ. πατριάρχου τῶν Σύρων, ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Γερμανικῆς κυβερνήσεως, πάντες οἱ λογάδες τοῦ γένους, οἱ ἀνώτεροι κυβερνητικοὶ ὁμογενεῖς ὑπάλληλοι καὶ οἱ τὰ κοινὰ παρ' ἡμῖν πράττοντες.

Ἐνδείξεις... διδασκάλων. — Διαβιδασθέντος ἐσχάτως εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τσεκερὲ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Ὀρθοσκευμάτων ὑποδεικνύοντος ὅτι τινὲς τῶν μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου δὲν ἐφοδιάζουσι τοὺς διδασκάλους καὶ διδασκαλίσας τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν διὰ τακτικῶν ἐντύπων ἐνδεικτικῶν, ἀλλ' ἐπιδίδουσιν αὐτοῖς σημειώματα (πούσουλα) ἀπλᾶ, ἐνῶ κατὰ τὴν σχετικὴν περὶ τούτου ἐγκύκλιον τῆς 22 Ἰανουαρίου 1901 τὰ

ἐνδεικτικά (σεχατετ-ναμὲ) τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλιστῶν δεόν νὰ ἐπικυρῶνται ὑπὸ τῶν οἰκείων μητροπολιτῶν, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως συστηθῇ τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις διὰ καταλλήλου ἐγκυκλίου σημειώματος ἵνα τὰ ὑπ' αὐτῶν τοῖς διδασκάλοις ἐπιδιδόμενα ἐνδεικτικά ὧσιν τὸν τεύθεν ἐντυπα, καλλιτεχνικὰ, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἐκλαμβάνωνται ὡς ἀπλᾶ σημειώματα ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἐπιθεωρητῶν, ἀπευθύνονται δὲ εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον πρὸς ἀπόκτησιν τοιούτων.

Ἐπαρχία Ἀδριανουπόλεως. — Τῶν χριστιανῶν κατοίκων Σαράντα Ἐκκλησιῶν, τιμήματος τῆς ἐπαρχίας Ἀδριανουπόλεως, δι' ἀναφορᾶς αὐτῶν αἰτησαμένων πρὸ τινος παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ὅπως τοῦτο μετὰ τινων πέριξ αὐτοῦ χωρίων ἀνακηρυχθῇ εἰς ἀνεξάρτητον ἐπισκοπὴν, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος εἶχε παραπέμψῃ τὴν ἀναφορὰν τῷ κυριάρχῃ μητροπολίτῃ Ἀδριανουπόλεως κ. Κυρίλλῳ πρὸς γνωμοδότησιν. Τούτου δὲ νῦν ἐν τῇ ἀπαντήσει, ἀναγνωσθεῖσιν ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ, καταδείξαντος ἀνυποστάτους τοὺς προβληθέντας πρὸς σύστασιν ἀνεξαρτήτου ἐπισκοπῆς λόγους, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἀπέρριψε τὴν εἰρημένην αἴτησιν.

Μητροπολίτης Κυζίκου. Αἰτήσας καὶ τυχὼν τῆς νεομισμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀδείας ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσιν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Κυζίκου κ. Κωνσταντῖνος προτιθέμενος ἵνα διατρίψῃ ἡμέρας τινὰς ἐνταῦθα.

Ἐκκλησιαστικαὶ ποιναὶ εἰς ἱερεῖς. Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς π. τρίτης ἀναγνωσθεῖσης ἐκθέσεως τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἀμασειας κ. Ἀνθίμου ἐπισυνάπτοντος τὸ μὲν ἀναφορὰν τῶν κατοίκων τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ χωρίου Ἐρικλῇ μεμφομένων τὸν ἱερέα αὐτῶν Δημήτριον Μουράτογλου ἐπὶ παρανόμοις πράξεσι, τὸ δὲ ἀπόσπασμα πρακτικοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Μητροπόλεως Ἀμασειας ὑποβάλλοντος ὅπως τῷ εἰρημένῳ ἱερεῖ ἐπιβληθῇ ἡ προσήκουσα ἐκκλησιαστικὴ ποινὴ διὰ τὴν ἀνοίκειον αὐτοῦ πολιτείαν, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως καταδικασθῇ ὁ ἱερεὺς οὗτος εἰς ὑπερορίαν ἐπὶ ἓν ἔτος ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Σουμελᾷ.

Ὡσαύτως τοῦ μητροπολίτου Λέρον-Καλύμνου κ. Ἰωάννου καταγγείλαντος τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸν ἐν Καλύμνῳ ἱερέα Νικόλαον Κωλέττην ἐπὶ παρανόμῳ καὶ ἀπρεπεῖ πολιτείᾳ, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος

ἐνέκρινεν ὅπως προσκληθῇ ἐνταῦθα ὁ ἱερεὺς οὗτος καὶ ἀπολογηθῇ.

Ὡρολόγιον Ἐκκλησίας σλανϊστὶ. Ἠγγείλαμεν πρὸ μνηνὸν ὅτι ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Βόσνης κ. Νικόλαος εἶχεν ὑποβάλῃ τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ συντάξας Ὡρολόγιον σλανϊστὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης καὶ ὅτι ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος εἶχε παραπέμψῃ τοῦτο πρὸς μελέτην πρὸς τὸν καθηγητὴν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς ἀρχιμ. Εἰρηναῖον. Ἦδη οὗτος περάνας τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολὴν ὑπέβαλε δι' ἐκθέσεως τὸ πόρισμα τῆς μελέτης εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον, ἥτις παρέπεμψεν αὐτὸ εἰς τὸν σεβ. μητροπολίτην Σμύρνης κ. Βασίλειον.

Κανονισμὸς Ροδοκανακείου Σχολῆς. Τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Καισαρείας κ. Γερβασίου ὑποβαλλόντος τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ πρὸς ἐγκρίσιν νέον Κανονισμὸν τῆς ἐν Καισαρείᾳ Ροδοκανακείου Σχολῆς, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀνέθηκε τὴν μελέτην τούτου εἰς ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Μιτυλήνης καὶ Καλλίουπόλεως.

Τῆς ἐπιτροπῆς δὲ περανάσης τὸ ἔργον καὶ ὑποβαλοῦσης τὴν γνώμην αὐτῆς ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπεκύρωσε τὸν κανονισμὸν μετὰ μικρῶν τροποποιήσεων.

Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον. — Τῆς ἀνεγέρσεως νέου διαμερίσματος τοῦ κτιρίου τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου καταστάσης ἀπαραιτήτου, ἕνεκα τοῦ προσφάτου πλουτισμοῦ αὐτοῦ διὰ νέου τυπογραφικοῦ ὑλικοῦ καὶ μηχανῶν, ἐξ Εὐρώπης φιλοκάλῳ μερίμνῃ καὶ προνοίᾳ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ'. κοιμισθέντος, καὶ ταύτης ἤδη περατωθείσης, ἀπὸ τῆς προχθὲς τετάρτης, τελεσθέντος τοῦ ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις νενομισμένου ἀγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Συγκέλλου τῶν Πατριαρχείων Νικοδήμου, ἐγκαθιδρύθησαν ἐν τῷ νέῳ φωτεινοτάτῳ καὶ εὐρυχωρῷ τούτῳ διαμερίσματι τὰ γραφεῖα τῆς συντάξεως τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τῆς διευθύνσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου καὶ τὸ Στοιχειοθετεῖον, ὅπερ, ἔχον μέχρι τοῦδε, ἐλλείψει ἄλλου καταλλήλου χώρου, κατειλημμένην τὴν αἵθουσαν τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης, παρεκώλυε τὴν τακτικὴν λειτουργίαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.

Ἁγίον Ὅρος. — Ὑπὸ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἀθω ἱερῶν μονῶν ἀπεστάλησαν εἰς Θεσσαλονίκην ἐκ

συνδρομῶν αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ἀνεγειρομένου μητροπολιτικοῦ ναοῦ τριάκοντα τρεῖς ὄθωμ. λίραι, ὧν τὰς εἴκοσιν ἐχορήγησεν ἡ ἱερὰ μονὴ τῶν Ἱδύρων. — Ὁ ἱερολογ. διάκονος καὶ σχολάρχης τῆς κεντρικῆς ἐν Καρυαῖς τοῦ Ἀθω σχολῆς κ. Χριστοφόρος Κτενᾶς, προλύτης τῆς θεολογίας, ὑπέβαλε παραίτησιν καὶ ἀπῆλθεν ἐξ Ἀγίου Ὄρους.

Εὐσεβεῖς δωρεαί. — Ὁ ἐν Κραϊώβῃ τῆς Γουμανίας ἐγκατεστημένος ὁμογενὴς κ. Δ. Γεωργιάδης, ἐκτὸς τῶν 30 χιλιάδων φράγκων χρυσῶν, κατατεθειμένων ὑπ' αὐτοῦ πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν ἐθνικὴν τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ὑπὲρ τῶν σχολῶν τῆς πατρίδος αὐτοῦ Σελίτσης, κατέθηκεν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ καὶ ἐτέρας 10 χιλιάδας φράγκων. — Οἱ κκ. Ι. Φωτόπουλος καὶ Γ. Ναοῦμ ἐκκαθαρίσαντες τὴν περιουσίαν τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Νικολαΐδου, φαρμακοποιῦ, ἀνερχομένην ὡς ἔγγιστα εἰς 20 χιλιάδας φράγκων χρυσῶν, ἐξησφάλισαν ταύτην, κατὰ τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης, ἐπ' ὀνόματι τῆς κοινότητος Σελίτσης. — Ὁ ἀξιότιμος κ. Εὐστράτιος Β. Καραντώνης προσήνεγκεν ὑπὲρ τοῦ ἐν Καγιακῷ καὶ Ἀκρωτηρίῳ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Μιτυλήνης ἐπὶ βάσεων εὐρυτέρων ἀνεγειρομένου ναοῦ λίρας τουρκικὰς 100.

«Αἱ ἀναμνήσεις». — Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἡμερολόγιον τοῦ 1903 ἔτους τῆς ἐλλογίμου κ. Κορνηλίας Πρεβεζιώτου καὶ Ε. Ταθανιώτου ἄρτι εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐν τομίδιῳ κομψῷ περιέχοντι τερπνὴν καὶ ποικίλην ὕλην.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ἀρχιεραγματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου τοῦ πατριαρχικοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων διωρίσθη ὁ πανοσ. ἱερομόναχος κ. Κελαδίων Καντόπουλος, ἄλλοτε μὲν διευθυντὴς τῶν ἐν Ναζαρέτ σχολείων, ὕστερον δὲ γενόμενος ἡγούμενος Χασούν. Ἀρχιεραγματεὺς τοῦ Κοινοῦ διατελεῖ σχεδὸν ἀπὸ ἔτους ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Μελέτιος Μεταξάκης.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀρτης. — Ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Ἀρτης κ. Γεννάδιος ἡγγεῖλε τῷ τῆς ἐκπαίδευσως καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργείῳ, ὅτι ἐνέκρινε τὴν ἐν Ἀρτῇ σύστασιν ἱερατικῆς σχολῆς, συντηρουμένης ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν προσόδων, ἐπιβλεπομένης δ' ὑπὸ τῆς ἱερᾶς συνόδου τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Ἡ σύστασις τῆς ἱερατικῆς ταύτης σχολῆς ἐνεκρίθη.

Ἱεροκῆρυξ τοῦ νομοῦ Εὐβοίας διωρίσθη ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς Τρωϊάνος, τελειόφοιτος τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, πρῶτον δὲ προϊστάμενος τῆς ἐν Βουδαπέστη ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ὃς ἀπὸ μηνὸς ἀνέλαθεν ἤδη τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

Ὁ ἐπίσκοπος Λευκάδος Εὐγένιος Παρδικάρης ἀπεβίωσεν ἄρτι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ, ποιμένας ἐπὶ δωδεκαετίαν περίπου τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην, πρὸ τούτου δὲ χρηματίσας ἐφημέριος τῆς ἐν Βενετίᾳ ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος.

Ποινὴ ἱερέων.— Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καταδικάσθησαν εἰς ἀργίαν δεκαετὴ οἱ μέχρι πρό τινας προϊστάμενοι τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων Νέας Ὑόρκης καὶ Σικάγου οἱ καὶ πράγματα παρασχόντες τῇ τε συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ταῖς δυσὶ ταύταις ὀρθοδόξαις κοινότησι.

Ἡ κατάργησις τῆς ἐπισκοπῆς Κυθήρων εἰς πολὺν ἐνέβαλε λύπην τοὺς ὀρθοδόξους προαχθέντας εἰς ἀναφορὰς καὶ ψηφίσματα ὑπὲρ τε ταύτης καὶ τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Κυθήρων κ. Εὐθυμίου Καβαθῆ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧ.
ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ
ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Παρακολουθούντες τὰ γραφέντα καὶ γραφόμενα ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τύπῳ περὶ τῆς ὡς ἄνω πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς, ἀφ' ἧς ἡμέρας αὕτη κατέστη γνωστὴ εἰς τὸ πολὺ κοινὸν δημοσιευθεῖσα, δὲν δυνάμεθα ἀλλ' ἢ μετὰ χαρᾶς νὰ διαπιστώσωμεν τὴν συμπαθεῖ ἐντύπωσιν καὶ ἡχώ, ἣν τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἐκκλησιαστικὸν ἔγγραφο παρήγαγε γενικῶς πανταχοῦ παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις τε καὶ τοῖς ξένοις. Αἱ ἐν αὐτῷ ὑψηλαὶ ἰδέαι, αἵτινες ἀσυνήθως μὲν διὰ τὴν σημερινὴν κοσμικὴ φρόνα ἐποχήν, ἀλλ' εὐθαρσῶς κατὰ καθήκον ἱερὸν ἐθίχθησαν ἐν τῇ πατριαρχικῇ ταύτῃ ἐπιστολῇ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ διαθερμάνωσι τὸ ὑπνώττον χριστιανικὸν αἴσθημα καὶ ἀνυψώσωσιν αὐτὸ εἰς τὴν προσήκουσαν περιωπὴν, ἀφ' ἧς ἀπὸ πολλοῦ ποικίλαι κοσμικώτεραι περιστάσεις καὶ μέριμναι ἐκράτουν αὐτὸ μακράν. Ἡ φωνὴ λοιπὸν ἢ ἀπὸ περιωπῆς ἐμπρεπούσης ἐν μέσῳ τῆς συγχρόνου πεζότητος καὶ νάρκης ριφθεῖσα δὲν ἦτο εὐτυχῶς φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἡ συμπαθεῖς ἡχώ, ἣτις πάντοθεν νῦν ἀπηχεῖ, δικαιοῖ πληρέστατα τὸ ἐπίκαιρον, τὸ εὐστοχον καὶ τὴν λυσιτέλειαν τῆς βουλῆς.

Ἐχομεν ὑπ' ὅψει πρὸς τοῖς ἄλλοις θερμὸν ἄρθρον, ὅπερ τὸ ἐν Ζάρα τῆς Δαλματίας ἐκδιδόμενον ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν «Μηνύτωρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Δαλματίας» ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Ἐκ τοῦ ἁρθρου τούτου, φέροντος ὑπογραφήν Ε. Ν., ἦτοι τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῆς ὑπογραφῆς τοῦ σοφοῦ τῆς ἐπαρχίας Ζάρας ἱεράρχου

ἐπισκόπου Νικοδήμου Μίλας, τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τοῦ ἀριστοῦ συγγράμματος ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, παραθέτομεν ἐνταῦθα ἐν μεταφρασεὶ ἐκ τοῦ σερβικοῦ τὰ ἀκολουθα ἀποσπασματα.

« Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνῆλθε τὸν θρόνον τοῦ Χρυσοστόμου ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης ὁ νῦν διακυβερνῶν αὐτὸν περὶνους καὶ δραστήριος πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' νέα ζωὴ ἀνέτειλεν οὐ μόνον ἐν τῷ πατριαρχεῖῳ Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ καθ' ἅπασαν τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. ἵνα παραλίπωμεν τὰς πολλὰς καὶ σοφὰς τῆς Α. Παναγιότητος μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν ἀγίας συνόδου διατάξεις πρὸς διευθέτησιν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἀφορώντων τὸ πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ἰδίᾳ ἐν σχέσει πρὸς τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἐν τῷ λαῷ, ὁ παναγιώτατος πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' ἔστρεψε τὴν πεφωτισμένην αὐτοῦ προσοχὴν καὶ ἐπὶ τῆς ὅλης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ κλήσεως αὐτῆς ὡς μιᾶς, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἦδὲν ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐπιστολῇ, δι' ἧς κατὰ αὐγουστον τοῦ 1901 ἀνεκοίνου τοῖς ἀρχηγοῖς τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν περὶ τῆς ἀνόδου αὐτοῦ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ παναγιώτατος πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' κατέδειξεν ὅποσον ἐμελεν αὐτῷ περὶ τῆς δόξης τῆς ἀγίας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐνότητος αὐτῆς, καὶ πῶς χάριν τῆς δόξης ταύτης καὶ τῆς ἐνότητος ἦτο πρόθυμος καὶ τὴν ψυχὴν ἐτι αὐτοῦ νὰ θυσιάσῃ. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ὁ παναγιώτατος πατριάρχης, ὑπ' ὅψει ἔχων τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ περὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἐξήνεγκε καὶ τάςδε τὰς καθαρῶς ἀποστολικοῦ πνεύματος πλήρεις λέξεις: «Τούτου γὰρ μειζόνως χρειάν ἐν τοῖς νῦν καιροῖς οἱ ἐπιστάται ἔχομεν φροντίζειν, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα τὸ νῦν συνεργοῦν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου ἐπιπνεύσῃ τέλεον, ἀντὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐκ Θεοῦ, ὃ ἐλάβομεν, καὶ ἵνα μὴ χεῖμαρρος ἀσεβείας ἐξογκούμενος ἐν ὁρμῇ παρελκύσῃ τὰ πρόβατα εἰς ἀπώλειαν ἢ αὐτὸ ὑποσεῖσιν τὸ τῆς ἐνότητος ἔρεισμα, δι' οὗ στερεῶς ὑποβάσάζεται τὸ ὅλον τῆς ἀγίας ἡμῶν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

πανάρχαιον καὶ ἀμετάτρεπτον σύστημα. Πρὸς τούτους δὲ τοὺς ἀρχῆθεν μὲν ἐν εὐαγγελίοις ἐν-
δεδειγμένους, ἐν δὲ τοῖς χρόνοις ἡμῶν ποικίλαις
ὄψεσι καὶ μορφαῖς ἐμφαινόμενους κινδύνους,
τὸν εὐαγγελικὸν τῆς ἐν ἡμῖν ἐνότητος, εἰρήνης
καὶ ὁμοφροσύνης προβαλλόμενοι σύνδεσμον,
ἰσχυρὸν καὶ τῷ Θεῷ ἀρεστὸν προτάσσομεν ἀμυν-
τήριον».

Τὴν εὐγενῆ ταύτην καὶ ἀποστολικὴν σκέψιν
αὐτοῦ ἀπετύπωσεν ἡ Α. Παναγιότης ὁ πατριάρ-
χης Ἰωακείμ ὁ Γ' ἐν πάσαις ταῖς διαφόροις αὐ-
τοῦ σχέσεσι πρὸς τοὺς ἐκασταχοῦ ὀρθοδόξους.
Κατ' αὐστηρὰν δὲ ἀκολουθίαν ἐκ τῆς σκέψεως
ταύτης ἀπέρρευσεν καὶ ἡ πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ,
περὶ ἧς νῦν θὰ εἰπώμεν.

Ἡ κατάστασις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔνε-
κα διαφόρων ἐξωτερικῶν περιστάσεων, δημιουρ-
γηθεισῶν κυρίως ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων, ἦτο τε-
λευταίως τοιαύτη, ὥστε ἀπλητεῖτο σύντονος προ-
σοχὴ ἀπὸ μέρους πάντων τῶν ὀρθοδόξων ἀρχι-
ποιμένων περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀρθοδόξου
Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τούτοις αἱ περιστάσεις αὗται, ἵνα
ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δοκιμασθῇ ὑπ' αὐτῶν
καὶ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴν αὐ-
τῆς κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς εὐαγγελικῆς διδασκα-
λίας. Ἐπὶ τούτου ἔστρεψε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ
ὁ παναγιώτατος πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' καὶ
ἀπηύθυνε μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἱερᾶς συνόδου
τῇ 30 ἰουνίου τοῦ παρελθόντος ἔτους τὴν διά-
σημον αὐτοῦ ἐπιστολὴν πρὸς πάντας τοὺς ἀρ-
χηγούς τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλη-
σιῶν, διηρμηνεύσας τὴν ἀνάγκην τῆς ὡς οἶόν
τε μεῖζονος ἐδραιώσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλη-
σίας καὶ ζητῶν τὴν ἀδελφικὴν αὐτῶν γνώμην
περὶ τοῦ ὁποῖα τις δέον νὰ καθορισθῇ σχέσις
τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ρωμαιοκα-
θολικούς, τοὺς προτεστάντας καὶ τοὺς παλαιο-
καθολικούς, καὶ περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου,
ὅπερ ἴσως θὰ ἐγίνετο χρεῖα νὰ εἰσαχθῇ».

Ἐπεταὶ ἀκολουθῶ, λεπτομερὲς ἀναλύσις τοῦ
περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς μεθ' ἣν ἐπάγον-
ται καὶ τὰ ἀκόλουθα.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοῦ παναγιωτάτου πα-
τριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' ἐδέξαντο πᾶσαι αἱ αὐ-
τοκέφαλοι Ἐκκλησίαι μετ' ἀγάπης εἰλικρινούς,
ὁ ἀπανταχοῦ δὲ τοῦ κόσμου ὀρθόδοξος λαὸς
ἐχαιρέτισεν αὐτὴν ἐνθουσιωδῶς, διότι διὰ τῆς
πράξεως ταύτης ἅπαξ ἔτι κατεδείχθη ἡ μεγάλη

ἠθικὴ δύναμις τῆς ἀγίας ὀρθοδόξου καθολικῆς
Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀποστολικὴ ἐκείνη ἐνότης, ἐξ
ἧς αὕτη ἀρύεται τὴν ἰσχὺν αὐτῆς ταύτην.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐκίνησε τὴν προσοχὴν καὶ
τοῦ ἐν τῇ Δύσει ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ τύ-
που καὶ ἐκτὸς μερικῶν ἐξαιρέσεων ἀνεγνωρίσθη
καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἡ μεγάλη σπουδαιότης καὶ σημα-
σία αὐτῆς. Καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ πολιτικὰ φύλλα
(π. χ. ὁ «Νέος Ἐλεύθερος Τύπος» 4 ἰουλίου 1901,
ἐκδ. ἐσπερινή), ἐποιήσατο λόγον περὶ αὐτῆς καὶ
ἐπῆνεσαν τὴν εὐεργετικὴν πρωτοβουλίαν τοῦ πα-
τριάρχου ἐν οὕτῳ σπουδαίῳ ζητήματι.

Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Δαλματίας, τα-
πεινῶς ὑποκλινομένη πρὸ τῆς πολυσημάντου
ταύτης πράξεως τοῦ πρωθιεράρχου τῆς ὀρθοδό-
ξου καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Α. Παναγιότητος
τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ',
δέεται Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὅπως ἡ πρᾶξις αὕτη
ἀπενέγκῃ τὸν εὐλογημένον καρπὸν, τῇ θεῷ δὲ
βοηθείᾳ ὡς οἶόν τε τάχιον ἐπιτευχθῇ ἡ ἐν τῇ
πίστει ἐνότης πάντων, ὅσοι πιστεύουσιν εἰς τὸν
Ἰησοῦν Χριστόν.

Π.

ΣΧΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ

ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΑΥΤΗΣ ΕΝ Τῷ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜῳ*

Τὸ πλεῖστον τῶν μνημονευθέντων ὁρισμῶν τῆς δια-
λεκτικῆς εἶνε σχεδὸν κατὰ λέξιν εἰλημμένον ἐκ τοῦ
Πλάτωνος (Πολ. 532A—537C. Φκίδρ. 266. Σοφ. 253).
Ἐξ αὐτῶν δ' ἐξάγεται ὅτι ἡ διαλεκτικὴ ἀποτελεῖ τὴν
μέθοδον τοῦ φιλοσοφεῖν ἢ τὸ λογικὸν τῆς φιλοσοφίας
μέρος, ὡς λέγει ὁ Φίλων (Περὶ Γεωργ. 189E). Τὰυτί-
ζεται δὲ πού ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος μετὰ τῆς φρονήσεως,
ἥτις περιγράφεται ὡς δύναμις τῆς ψυχῆς θεωρητικῆς
τῶν ὄντων, διακριτικῆ καὶ συγκριτικῆ τοῦ ὁμοίου, τοῦ
ἀνομοίου καὶ ἀκόλουθου, προστακτικῆ τε καὶ ἀπαγο-
ρευτικῆ καὶ τῶν μελλόντων καταστοχαστικῆ (Βιβ.
VI 386).

Ἄν δὲ ἡ διαλεκτικὴ διὰ τοιούτων πλεονεκτημάτων
προικίζῃ τὸν διὰ τῆς μελέτης τῆς προπαιδείας (φιλο-
σοφίας καὶ ἐγκυκλίων μαθημάτων) κτησόμενον ταύ-
την, τί ἄλλο ὠφελιμώτερον τῷ χριστιανῷ ἐφόδιον δύ-
ναται νὰ ὑπάρξῃ πρὸς στερέωσιν αὐτοῦ ἐν τῇ πίστει

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 295—297.

καὶ ἠθικὴν τελειοποίησιν; Εὐλόγως ἄρα ὁ Κλήμης πολλὰ τοῦ συνίστησι τὴν χρῆσιν τῆς διαλεκτικῆς καὶ σφοδρῶς προσβάλλει τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ τοὺς τούτῃ φοβούμενους, ἐξάγει τὴν δύναμιν τῆς πρώτης, καὶ καταδεικνύει τὴν ἀσθένειαν τῆς πίστεως τῶν διατεινομένων ὅτι ἡ γνῶσις τῆς φιλοσοφίας δυνατόν νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀπόπτωσιν ἀπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ. «Ἀλλὰ καὶ τῇ διαλεκτικῇ προσχρήσεται ὁ γνωστικός, λέγει, καὶ τὴν εἰς εἶδη τῶν γενῶν ἐκλεγόμενος διακρίνει, τὴν τῶν ὄντων προσέεται διακρίσιν μέχρις ἂν τῶν πρώτων καὶ ἀπλῶν ἐφάψῃται. Οἱ πολλοὶ δὲ καθάπερ οἱ παῖδες οὕτω δεδιδάσκει τὴν ἐλληνικὴν φιλοσοφίαν φοβούμενοι μὴ ἀπαγάγῃ αὐτοῦς. Εἰ δὲ τοιούτῃ παρ' αὐτοῖς ἡ πίστις ἵνα λυθῇ πιθανολογία, λυθήτω διὰ τούτους μάλιστα, ὁμολογούντων οὐχ ἔξαιρει τὴν ἀλήθειαν· ἀνίκητος γὰρ φησὶν ἡ ἀλήθεια· ψευδοδοξία δὲ καταλύεται. . . . Ὡστε εἴ τις ὁμολογεῖ καρδίαν μὴ ἔχειν διωρθωμένην τράπεζαν οὐκ ἔχει τὴν τῶν ἀργυραμοιβῶν, οὐδὲ τὸ κριτήριον τὸν λόγον. Καὶ πῶς ἔτι τραπέζιτης οὗτος δοκιμάσαι μὴ δυνάμενος καὶ διακρίνει τὸ ἀκίβδηλον νόμισμα τοῦ παραχαράγματος; Κέκρυγε δ' ὁ Δαβὶδ ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα οὐ σαλευθήσεται δίκαιος οὐτ' ἀπατηλῶ λόγῳ οὔτε πεπλανημένη ἡδονῇ. . . οὔτε διαβολῆς κενῆς, οὐδὲ μὴν ψευδοδοξίας τῆς περὶ αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲ τοὺς πανούργους δέξεται λόγους ὁ διαγινώσκων τούτους δυνάμενος ἢ πρὸς τε τὸ ἐρωτᾶν ὀρθῶς καὶ ἀποκρίνεσθαι. Οἷον θριγκὸς γὰρ ἐστὶν ἡ διαλεκτικὴ ὥς μὴ καταπατεῖσθαι πρὸς τῶν σοφιστῶν τὴν ἀλήθειαν» (VI X 301 I 817).

Ἄλλ' ἡ ἐκμάθησις τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας συντελεῖ οὐ μόνον εἰς τὴν κτῆσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ διαλέγεσθαι δι' οὗ περιθριγκοῦται ἡ τε θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ ἀλήθεια τῆς θείας ἀποκαλύψεως ἀπὸ τῶν σοφιστικῶν ἐπιβουλῶν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνάδειξιν, διὰ τῆς παραβολῆς τῶν διδασκαλιῶν, τοῦ ὑπερόχου τῆς χριστιανικῆς πίστεως ὑπὲρ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὴν ἐδραίωσιν τοῦ χριστιανοῦ ἐν τῇ πίστει. «Αὐτίκα, λέγει ὁ Κλήμης, πορφύραν ἐξ ἀντιπαραθέσεως ἄλλης πορφύρας ἐκλεγόμεθα» (VI 307)· καὶ ἀλλὰ τοῦ «τὸ ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν πολλῶν τῇ τῆς καταφρονουμένης καὶ παρορωμένης βαρβάρου φιλοσοφίας ἀντιπαραθέσει καταλάμψαι φησὶ ὡς ὁ λύχνος ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενος ἀπολωλέναι λέγεται, τῷ μὴ ἴσῃ ἐκτελεῖν ἐνέργειαν» (I 804). Πλὴν τούτων, ἡ γνῶσις τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας ὑποβοηθεῖ τὰ μέγιστα τὸ προσηλυτιστικὸν ἔργον τοῦ κήρυκος τῆς ἀληθείας. 1] διότι ὁ γινώσκων τὴν ἐλληνικὴν φιλοσοφίαν ποιεῖται χρῆσιν τῶν παρ' ἑλλήσι δοξῶν καὶ φωνῶν, δι' ὧν, ὡς οἰκείων,

παραθετιμένων, θελκτικωτέρᾳ παρίσταται αὐτοῖς ἡ ἀλήθεια, καὶ προλαβάνεται ἡ ὁδὸς τῆς προσελκύσεως τούτων εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. «Οὐκ ὀκνήσει συγχρήσασθαι φιλοσοφίας καὶ τῆς ἄλλης προπαιδείας τοῖς καλλίστοις τὰ ὑπομνήματα ἡμῖν· οὐ γὰρ δι' ἐβραίου καὶ τοὺς ὑπὸ νόμον κατὰ τὸν ἀπόστολον, εὐλογον Ἰουδαῖον γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἑλληνας Ἑλληνας, ἵνα πάντας κερδάνωμεν. Δι' ὃ δὴ παραθετέον δόξας τε καὶ φωνὰς τὰς ἐμβώσας παρ' ἑκάστα αὐτοῖς, δι' ὧν μᾶλλον οἱ ἀκούοντες ἐπιστραφήσονται» (II 705). Καὶ ἀλλὰ τοῦ. «Τοῖς τὴν σοφίαν αἰτούσι ὀρεκτέον τὰ οἰκεία, ὡς ἂν ῥᾶστα διὰ τῶν ἰδίων εἰς πίστιν ἀληθείας εἰκότως ἀφίκοιντο (V. 37). 2] διότι ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας οὐδὲ ἔλεγχος αὐτῆς εἶναι δυνατόν καὶ ἀξιόπιστος. «Οὐδὲ καταψηφίσασθαι τῶν ἐλλήνων οἷόν τε, λέγει ὁ Κλήμης, ψιλῇ τῇ περὶ τῶν δογματισθέντων αὐτοῖς χρωμένους φράσει, μὴ συνεμβάλλοντας εἰς τὴν κατὰ μέρος ἄχρι συγγνώσεως ἐκκάλυψιν. Πιστὸς γὰρ εὖ μάλα ὁ μετ' ἐμπειρίας ἔλεγχος· ὅτι καὶ τελειοτάτη ἀπόδειξις εὐρίσκεται ἡ γνῶσις τῶν κατεγνωσμένων» (I 709). 3] Ἡ πολυμαθεὶς διασυστατικὴ τυγχάνει τοῦ παραθετιμένου τὰ κυριώτατα τῶν δογμάτων πρὸς πειθῶ τῶν ἀκροωμένων, θαυμασμόν ἐγγενῶσα τοῖς κατηγουμένοις καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν συνίστησι» (I 700).

Ἄλλ' ἡ φιλοσοφία οὐχὶ μόνη, ὡς εἶδομεν, ἀλλὰ μετ' ἄλλων πολλῶν (ἐγκυκλίων μαθημάτων) συμβάλλεται εἰς τὴν κατὰληψιν τῆς ἀληθείας, «οὐκ αἰτία οὐσα καταλήψεως σὺν δὲ τοῖς ἄλλοις αἰτίαι καὶ συνεργός. . . Ὡς δ' ἐνός ὄντος τοῦ εὐδαιμονεῖν αἰτία τυγχάνουσιν αἱ ἀρεταί, πλείονες ὑπάρχουσιν, καὶ ὡς τοῦ θερμαίνεσθαι ὁ ἥλιός τε καὶ τὸ πῦρ τό τε βαλάνειον καὶ ἡ ἐσθῆς, οὕτω μίξις οὗσης τῆς ἀληθείας πολλὰ τὰ συλλαμβανόμενα πρὸς ζήτησιν αὐτῆς· ἡ δ' εὖρεσις ἡ δι' Ἰοῦ» (I 813). Ὅθεν συναίτιον καὶ συνεργὸν τῆς ἀληθοῦς καταλήψεως καλεῖται ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος ἡ φιλοσοφία καὶ προπαιδεία τοῦ γνωστικοῦ, ὡς συντελοῦσα μὲν εἰς τὴν κατὰληψιν τοῦ περιεχομένου τῆς θείας ἀποκαλύψεως ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ λογιζομένη, διότι ὁ πιστεύων κατέχει ἤδη τὸ πλῆρωμα τῆς ἀληθείας. Εἰ δὲ διαστέλλεσθαι ἡμᾶς διὰ τοὺς φιλεγκλήμονας δεήσει συναίτιον φιλοσοφίαν καὶ συνεργὸν λέγοντες τῆς ἀληθοῦς κατὰληψεως ζήτησιν οὐσαν ἀληθείας, προπαιδεῖαν αὐτὴν ὁμολογήσωμεν τοῦ γνωστικοῦ, οὐκ αἶτιον τιθέμενοι τὸ συναίτιον, οὐδὲ μὴν τὸ συνεργὸν συνεκτικόν, οὐδ' ὡς οὐκ ἄνευ τὴν φιλοσοφίαν. Ἐπεὶ σχεδὸν οἱ πάντες ἄνευ τῆς φιλοσοφίας τῆς ἐλληνικῆς καὶ τῆς ἐγκυκλίου παι-

δείξας, οἱ δὲ καὶ ἄνευ γραμμῶν τῇ θεῇ καὶ βιβλίοφω-
κινηθέντες φιλοσοφίᾳ, δυνάμει τὸν τοῦ Θεοῦ διὰ πί-
στεως παρελήφμεν λόγον, αὐτουργῶ σοφίᾳ παιδευό-
μενοι. Ὁ δὲ μεθ' ἑτέρων ποιεῖ ἀτελὲς ὃν καθ' αὐτὸ
ἐνεργεῖν, συνεργὸν φερόμεν καὶ συνκρίτιον, ἀπὸ τοῦ συναι-
τίου αἵτιον ὑπάρχειν, ἀπὸ τοῦ ἑτέρου συνελθεῖν, αἷτιον
γίγνεσθαι ὀνομασμένον· καθ' αὐτὸ δὲ μὴ δύνασθαι τὸ
ἀποτελέσμεν τὸ κατ' ἀλήθειαν παρέχειν (I 817). Ἀλ-
λάχοῦ δὲ ὁ Κλήμης δεικνύων τὴν σχέσιν τῶν συνεργῶν
τῇ κατὰλήψει τῆς ἀληθείας πρὸς ἄλληλα, καὶ τὴν
σχέσιν αὐτῶν πρὸς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν λέγει· «Τῶν
συνεργῶν τὰ μὲν πλείονα τὰ δ' ἐλάσσονα παρέχεται
δύναμιν. . . Ἀπὸσ' ἐξ ἧς δὲ ἡ κατὰ τὸν Σωτῆρα δι-
δασκαλίᾳ, δύναμις οὖσα καὶ σοφία Θεοῦ, προσιοῦσα
δὲ ἡ φιλοσοφία οὐ δύναται τέραν ποιεῖ τὴν ἀλήθειαν,
ἀλλ' ἀδύνατον παρέχουσα τὴν κατ' αὐτῆς σοφιστικὴν
ἐπιχείρησιν καὶ διακρουμένη τὰς δουλεύας τῆς ἀλη-
θείας ἐπιβουλὰς, φραγμὸς οἰκείος εἴρηται καὶ θρηγνός
εἶναι τοῦ ἀμπελῶνος. Καὶ ἡ μὲν ὡς ἄρτος ἀναγκαῖα
πρὸς τὸ ζῆν, ἡ προπικίδεια δὲ προσοψήματι ἔοικε καὶ
τραγήματι. Δειπνοῦ δὲ λήγοντος γλυκὺ τὸ τραγάλιον
κατὰ Θεοφάνη Πίνδαρον» (VI 317).

Ὁ Κλήμης ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ διατελεῖ ὑπὸ
τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ ἰδίᾳ τῆς
συγχρόνου αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τὴν προπικίδειαν ἐννοεῖ οὐ
μόνον τὰ ἐγκύκλια μαθήματα (ἀριθμητικὴν, γεωμε-
τρίαν, ἀστρονομίαν, μουσικὴν, ρητορικὴν), ὡς ἐκείνη,
ἀλλὰ καὶ τὴν δέσποιναν αὐτῶν φιλοσοφίαν, πρὸς κτῆ-
σιν τῆς ὁποίας ταῦτα συνεργοῦσιν. Οἷα δὲ ἡ σχέσις
τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων καὶ τῆς φιλοσοφίας κατὰ
Κλήμεντα ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλή-
θειαν, τοιαύτη καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον φιλοσοφίαν
ὠρίζετο ἡ σχέσις τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων πρὸς τὴν
φιλοσοφίαν. «Δεῖ τὸν πικίδει, λέγει ὁ Πλούταρχος, μη-
δενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων ἐγκυκλίων μαθημάτων μὴτ'
ἀνήκον μὴτ' ἀθεκτον ἔξιν εἶναι. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐκ
περιδρομῆς μαθεῖν ὥσπερ γεύματος ἐνεκα (ἐν ἄπασι
γὰρ τὸ τέλειον ἀδύνατον), τὴν δὲ φιλοσοφίαν πρε-
σβεύειν» (Περὶ Πικίδων ἀγωγῆς VI 23).

Ἀνακεφαλαιοῦντες τὰ εἰρημμένα βλέπομεν ὅτι, καί-
τοι ἡ φιλοσοφία κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς τυγχά-
νει περιττὴ εἰς τὸν χριστιανόν, ἔχοντα τὸ πλήρωμα
τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἡ γνῶσις αὐτῆς κέκτηται ὑψίστην
σημασίαν δι' αὐτόν, οὐ μόνον διότι βεβαιοῦνται διὰ
τῆς συγκρίσεως ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀλη-
θείας, ἐλέγχεται ἡ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ περιεχομένη ἀλή-
θεια καὶ ψεῦδος περιβάλλονται αἱ χριστιανικαὶ ἀλή-
θειαι διὰ τῆς φιλοσοφικῆς ἐσθῆτος καὶ κοσμεῖ τὸν

λόγον ὁ κῆρυξ τῆς εὐαγγελικῆς διὰ τῆς συναρπάζουσας
τὴν καρδίαν τῶν ἀκροατῶν πολυμαθείας, τῆς τὸν θαυ-
μασμόν ἐγγενώσης καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐλκούσης
ἀλλά, τὸ κυριώτατον πάντων, ὁξύνει τὴν διάνοιαν τοῦ
χριστιανοῦ ποιοῦσα αὐτὸν ἐμπειρον τῆς χριστιανικῆς
ἀληθείας ἐρευνητὴν καὶ βαθύν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς
γνώστην. Ἐκ τῆς τελείας δὲ ταύτης γνώσεως τῆς φι-
λοσοφίας καὶ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων τὸ μὲν πραγ-
ματοῦνται ἀπολογητικοὶ πολεμικοὶ καὶ προσηλυτιστι-
κοὶ σκοποὶ (ἀντασκειν τῶν τε αἰρετικῶν καὶ τῶν σο-
φιστῶν, καὶ προσαγωγή τῶν ἐθνικῶν εἰς τὴν χριστι-
ανικὴν πίστιν), τὸ δὲ ἡ ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας μόρφωσις
ὡς ἀποτέλεσμα ἔχει τὴν ἀπὸ τῶν παθῶν κάθαρσιν καὶ
τὴν ἐποπτεῖαν, ἐν ἄλλαις λέξεσι τὴν ἠθικὴν τελειοποίη-
σιν, τὴν ἐν τῇ ἐξομοίῳσιν πρὸς τὸ θεῖον συνισταμένην.
Ἰδοὺ διατὶ ἡ ἐκμάθησις τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ
τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων εἶνε ἀναγκαῖα. Ποία ἄλλη
λύσις ἀξιοπρεπεστέρᾳ διὰ τὸν χριστιανόν καὶ δικαιοτέ-
ρα διὰ τὴν ἐλληνικὴν φιλοσοφίαν ἡδύνατο νὰ δοθῇ εἰς
τὸ ζήτημα περὶ τῆς σημασίας τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ
χριστιανισμῷ, ἢ ἐκείνη, ἣν ἔδωκεν εἰς αὐτὸ ὁ σοφὸς τῆς
Ἀλεξανδρινῆς ἐκκλησίας πρεσβύτερος;

Θεόδωρος Εὐδρατιάδης

(ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Μεγακλῆς Ἡλιάδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὸ κηρυ-
σθῶν, ἄλλοτε ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος καὶ κάτοικος Κων-
σταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος,
καλεῖται ἔπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευ-έραν καὶ ὦραν
ὀγδόην εὐρωπαϊστὶ π.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις
ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως,
ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως
διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικα-
στηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Ἐλισάβετ
Μεγ. Ἡλιάδου, τὴν οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, Χριστιανῆς ὀρθο-
δόξου, ὑπηκόου Ὁθωμανῆς καὶ κατοικοῦ Πέραν Κωνσταντινου-
πόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἀλλως ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου
ἀγωγῆς θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρῶσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν
διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδοδόμενων φύλλων «Ἐκκλησι-
αῖς» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 Ἰουλίου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) † Ὁ πρῶτος Δρυῖνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ἐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Научная библиотека
ОДЕССКОГО НАЦИОНАЛЬНОГО
УНИВЕРСИТЕТА
Имени П. П. МЕНШИКОВА

1948

02/09/25

902653

НБ ОНУ

Д. IV 426687